

Een droom

Ik heb heerlijk geslapen en gedroomd in onze tent vannacht. Op vakantie heb ik dit vaker; verlost van alle ruis van de dagelijkse dingen kan ik goed in contact komen met een diepere laag in mezelf. Soms lijkt het wel alsof ik twee levens heb: het normale dagelijkse en mijn nachtelijke droomleven. Ondanks onsamenhangende flarden en verwarrende verhaallijnen lukt het sommige beelden toch om naar voren te dringen. Met hun scherpe, puntige nagels klauwen ze in mijn huid, waar ze hun sporen achterlaten, opdat ik me hen herinner. Deze droom was zo helder dat ik hem uren later nog precies voor de geest kan halen. Ik besluit hem op te schrijven.

Er zit een rat in de keuken. Ik ben samen met mijn partner. (Is het Twan?) Hij woont in een herenhuis, de eerste verdieping wordt verbouwd. Er zijn veel mensen. Hij komt uit een rijke familie. Zijn vader is een charmante man. Ik mag er roken.

Met veel moeite had ik Twan weten over te halen toch nog een laatste keer samen weg te gaan. Twee weken voordat we zouden vertrekken, kregen we zo'n knallende ruzie dat voor hem de maat vol was. Hij wilde acuut stoppen met onze relatie van ruim zeven jaar.

De beruchte cyclus van zeven, waarna je een nieuwe fase betreedt: of er komt een verdieping of het is het afgelopen. De wanhoop en pure paniek die ik voelde, waren onbeschrijflijk.

'Alsjeblieft Twan, je kunt me nu niet amputeren. Laten we nog op vakantie gaan en alles uitspreken wat er nog uit te spreken valt. Geef me de kans om goed afscheid van je te nemen.' Ik smeekte en huilde en uiteindelijk stemde hij toe. Natuurlijk hoopte ik stiekem ook dat hij nog van gedachten zou veranderen.

Vermoeid door de wandeling in de verzengende middagzon, strijken we neer op het terrasje van een typisch Frans dorpje. We verdrijven de dorst met een koel biertje en eten nootjes.

De kerkklokken luiden. Onbedoeld zitten we op de eerste rang; op het kerkplein tegenover ons is het allemaal te doen. Het lijkt wel of het hele dorp uitgelopen is. Allemaal mooi aangeklede vrouwen, zoals ze dat in Frankrijk als de beste kunnen, mannen en veel kinderen. Het bruidspaar dat eindelijk naar buiten komt, dertigers zo te zien, is stralend en mooi zoals het hoort. En dan de menigte, de blije gezichten, de uitgelatenheid, het feest. Een eindeloze stoet van toeterende auto's en scooters trekt aan ons voorbij en ik huil, alweer. Zo onopvallend mogelijk veeg ik mijn wangen droog, terwijl ik vluchtig opzij kijk en me afvraag hoe hij zich voelt. De kinderachtige gedachte dat het allemaal niet eerlijk is, gewoon niet eerlijk, krijg ik niet van me afgeschud. Ik kijk naar Twan, hij is zo dichtbij maar zo ver weg. Dan verbreek ik de lange, ongemakkelijke stilte tussen ons.

'Waarom zijn wij dit niet? Waarom wil je niet met me verder? We kunnen toch met relatietherapie beginnen? Die zeven jaar gooi je toch niet zomaar weg, verdomme!' Twan zwijgt, zijn kaken bewegen over elkaar.

'Denk jij dat ik dat niet gewild had, dan? Het gáát gewoon niet met jou.' Weer die afwijzing die zich snijdend een weg baant van mijn maag naar mijn keel, waar zich een brok vormt. Ik vraag me af of ik hier ooit aan zal kunnen wennen en probeer het te verdragen. Voor de zoveelste keer vraag ik: 'Maar, waarom dan niet?'

Hij geeft geen antwoord, hij wil zichzelf niet eindeloos herhalen. We hebben het er al zo vaak over gehad, deze vakantie en ook daarvoor. Hij vindt dat we niet goed genoeg bij elkaar passen. We staan zo verschillend in het leven en denken zo anders over allerlei zaken. Hij heeft moeite met de makkelijke manier waarop ik geld uitgeef. Mijn wispelturigheid vindt hij lastig. Dat ik ben gaan blowen was de doodsteek. Het enige wat nog goed gaat tussen ons is de seks, en dat is niet genoeg.

Twan zegt: 'Ik ben vijftig, als ik nog iemand anders wil ontmoeten dan moet ik nu met je stoppen. En jij vindt ook nog wel iemand die beter bij je past. Heus wel, Angèle.'

'Maar ik wil niemand anders, ik wil jou.' is mijn antwoord steevast.

Ik sjok achter hem aan tijdens de mooie steile wandeling naar de camping in de gloeiend hete zon. Zijn pezige, korte benen lopen stug door. Zijn kale hoofd en brede, blote rug zijn donkerbruin. Oh, wat houd ik van zijn lijf, wat houd ik van zijn "Zijn", besef ik weer.

De verrukkelijke geur van gemalen koffie, het knisperende geluid van de kolenkachel. Mijn moeders schoot is warm, haar stem zangerig.

Ik vlij mijn hoofd tegen haar zachte boezem. De zon schijnt op de zachte, blonde haartjes van haar armen, ze geven licht en strelen mijn wang. Vanuit het raam kijk je uit op de mooie, oude kerktoren.

Mama vertelt over de prins, die dapper naar boven klimt door de prikkende doornstruiken.

Doornroosje wordt wakker gekust. En ze leven nog lang en gelukkig.

De kerkklokken luiden lang. Ooit wordt het mijn huwelijksdag.

Ik draag een prachtige, witte jurk en overal worden bloesemblaadjes gestrooid. Zucht ...

In de kast liggen ouderwetse, kerkelijke boekjes van mijn moeder. Steeds opnieuw lees ik het verhaal van de heilige Bernadette.

Haar geloof, puurheid en toewijding vervullen me met grote bewondering. Mijn moeder ziet dat ik er weer in aan het lezen ben en zegt afkeurend: 'Waarom lees jij die oude boekjes toch steeds?'

Ik voel me beschaamd en betrapt over mijn diepe en oh zo onbescheiden verlangen. Kun je eigenlijk wel trouwen en tegelijkertijd heilig zijn? Het is een lastig dilemma voor mijn kinderhoofd.

Soms hebben we het gewoon leuk en genieten we eventjes van Frankrijk, maar er zijn ook veel moeilijke gesprekken, tranen, ruzies en verwijten. Daar tussendoor is er steeds weer de seks die ons verbindt. Vrijen is altijd ons sterkste punt geweest. Het maakt ons zacht en mooi. Mijn hart blijft open; ik ben kwetsbaar. We huilen veel, nou ja, ik vooral. Hij is onvermurwbaar als het gaat over onze relatie; hij wil echt niet meer!

'Ik was zo blij met je,' zeg ik weemoedig. 'We waren zo blij met elkaar.'

Het liedje *Telkens weer* van Willeke Alberti dreunt eindeloos door mijn hoofd: *Telkens weer, denk ik er komt er één, waar ik mijn hart aan geef, voorgoed voor leef, maar telkens weer...* gaat het mis, gaat het weer mis.

Waarom lukt het me niet om dat, wat ik het liefste wil in mijn leven, te krijgen? Waarom mag ik niet gelukkig zijn met een man? Wat is er mis met mij?

Twan gaat bij de tent zitten en zwijgt, zijn typische manier van boos zijn. Ik ga bij het zwembad van onze naturistencamping liggen, nadat ik een afkoelende duik heb genomen. De zon is nog heel krachtig, ook al loopt het tegen vijven. Het zonnetje dat elk plekje van mijn lijf beschijnt, is weldadig. Het liefste zou ik mijn benen wijd uit elkaar spreiden om ook daar de warmte binnen te laten.

De smaak van tranen, snot en zweet onder mijn zonnehoed.

Het huilen wil gewoon niet stoppen. Ik móét iets verzinnen om rustiger te worden en nu eens niet met bier en weer een sigaret.

Ik besluit om me bewust te gaan ontspannen. Samen met de warmte van de zon laad ik me op met nieuwe energie. In mijn verbeelding laat ik oude pijn via mijn gronding in de aarde wegvloeien. 'Help!' sein ik naar de kosmos. Het helpt, ik word iets rustiger, mijn hart gaat niet meer zo overspannen en razend tekeer.

Opeens ben ik niet meer bij het zwembad, maar word ik in een dagdroom getrokken. Er verschijnt een vrouw voor mijn geestesoog en wat voor een vrouw! Het beeld is haarscherp en levensecht. Ze is gewikkeld in zwarte doeken; alleen haar stralende ogen zijn onbedekt. Ze kijkt me aan met ongelooflijk veel plezier en liefde.

'Waarom zie je er zo raar uit?' vraag ik oprecht verbaasd.

Ze schiet vreselijk in de lach en zegt dat het normaal is in haar tijd. Onder al die doeken is ze een gewone vrouw, zoals ik. Het doek glijdt naar beneden.

Een fris gelaat komt tevoorschijn en daarna haar prachtig gevormde borsten. Ze neemt mijn hand en laat me er een aanraken. Zacht, stevig, mooi.

'Wie ben je?' vraag ik.

'Maria Magdalena. Ik ben Maria Magdalena en ik ben als jij', voegt ze eraan toe.

'Als ik?' vraag ik verbouwereerd. 'Jij bent als ik.' Ze draait de woorden nu om. 'Jij bent als ik.' Mijn verbazing is zo groot dat ze er weer heel geamuseerd om moet lachen. Jezus, wat heeft dat mens een plezier, denk ik geïrriteerd.

Ze vervolgt: 'Angèle, jij moet je seksualiteit gaan vieren. Het is belangrijk dat jij je seksualiteit gaat vieren. Dat wilde ik je alleen even laten weten.' En ze verdwijnt na een vrolijke afscheidsgroet.

'Dankjewel,' stamel ik.

Ik open mijn ogen en kom langzaam weer terug bij het zwembad. Ik zou willen dat ik net was als zij, zo open en bewust van haar vrouwelijke schoonheid. Zo stralend en levenslustig en zonder schaamte. Maar ik voel me niet zo. Ik voel me helemaal niet zo. Ik ben een Sarah van vijftig. Vijftig! Maar toch ... ik moet mijn seksualiteit gaan vieren. Dat idee geeft me energie en maakt me iets blijer. Met deze woorden heel dicht bij me, loop ik terug naar onze tent.

Twan zit nog steeds te zwijgen. Hij drinkt een biertje uit ons eigen koelkastje en eet daarbij stokbrood met Franse kaas. Ik drink en eet mee, nog steeds zeggen we weinig. Dan neem ik het initiatief.

'Twan, ik wil je proeven.' Ik kijk hem strak aan en schuif mijn benen langzaam uit elkaar. Zijn bruine ogen kijken verbaasd, maar zijn lijf reageert meteen. Prachtig! Elke vezel in me wil hem opsnuiven, vasthouden en opzuigen, zodat hij zich zal vermengen met mij en ik een mooier mens word. Zijn zaad, waar ik normaal niet zo'n liefhebber van ben, is deze keer als een voedend, warm medicijn.

Een beetje van hem blijft nu voor altijd bij mij.

De volgende dag wandelen we door de bergen. Schoorvoetend vertel ik Twan over de vrouw die ik gisteren in mijn meditatie gezien heb. Ik weet hoe sceptisch hij is als het op spirituele zaken aankomt; nu echter reageert hij alsof het normaal is. Hij weet verrassend veel te vertellen over Maria Magdalena. Ze is niet, zoals ik op school geleerd heb, een prostituee die door Jezus bekeerd en opgenomen werd onder zijn volgelingen, maar een van zijn apostelen en volgens sommigen zelfs zijn vrouw. De kerkelijke macht bestond vooral uit mannen en dat wilden ze graag zo houden. Ze hebben haar belangrijke rol verzwegen en haar afgeschilderd als een hoer. Ik ben onder de indruk.

'Hoe weet jij dit allemaal?'

'Er is een boek over geschreven: *Het Magdalena Mysterie*, weet hij te vertellen. Ik word er een beetje stil van. Wat is er toch veel dat ik nog niet weet.

Na deze intensieve reis verdwijnt Twan echt voorgoed uit mijn leven. Ik moet de hele dag huilen, wekenlang. Doe ik dit niet al mijn hele leven?

'Och mèchje heb je ludduvudu?' Het klinkt spottend maar de ogen van mijn vader staan zacht. Mijn vuisten ballen zich, een snik ontsnapt uit mijn keel.

Ik ren naar mijn kamertje, klem mijn kussen stevig vast en gebruik het om de gierende uithalen te dempen. Ja, ik heb ludduvudu. Ik huil en ween en brul.

Liefdesverdriet; mijn leven lang al word ik vergezeld door deze oude trouwe ongewenste gast. Hij wil maar niet verdwijnen, verschuilt zich in de bosjes, is dreigend onzichtbaar aanwezig. Soms vertrekt hij voor een lange reis. Maar altijd weer komt hij terug. Altijd weer. Om me mee te trekken in een moeras van eenzaamheid; niet de moeite waard om van te houden. Sterf toch ludduvudu!

Ik onderneem van alles om de paniek en de onrust te bestrijden. Aquajogging is perfect, ik ben toch al overal nat, dus niemand ziet mijn tranen. Thuis boen ik jankend de houten vloer en verander de slaapkamer, zijn energie moet er onmiddellijk uit. In de woonkamer krijgt alles een nieuwe opstelling. Ik spreek af met vriendinnen, bezoek aurareaders en kaartleggers, iedereen die het wil of niet wil, krijgt mijn emotionele relaas te horen. Het gemis is vreselijk, maar ik moet verder.

Ik voel me een slachtoffer, afgewezen en machteloos. Het maakt me boos. Ik wil geen slachtoffer zijn. Ik wil me niet laten kisten.

Nooit door niemand!

Als hij me niet meer wil, dan is dat zo. Dan ga ik op zoek naar iemand die me wél wil! Datingsites zijn voor even een goede afleiding. Het is fijn om te merken dat ik nog steeds goed in de markt lig. Aan aandacht geen gebrek, zeker niet als je nickname "Bengel" is die op zoek is naar een date.

Na een paar ontgoochelende afspraakjes zinkt de moed me in de schoenen. Ik wil geen vent die op een date verschijnt met witte sokken in zijn sandalen onder een korte broek. Of een knappe vijftiger die nog nooit langer dan drie maanden een relatie heeft gehad. Ik wil niemand anders dan Twan.

Ik vertel hem dat ik aan het daten ben. Hij vindt het onbegrijpelijk dat ik dit al zo snel doe. Het maakt hem jaloers, constateer ik met genoegen, al is dat niet de reden waarom ik het doe. Nee, ik moet gewoon een oplossing zien te vinden voor dit ondraaglijke gevoel van afwijzing en gemis.

Nu Twan er niet meer is om me het blowen te verbieden, kan ik lekker mijn gang gaan. Mijn gedachten en gevoelens verdwijnen uit het nu, de mist in mijn hoofd is prettig. Ik word er filosofisch van en creatief. Ik wil zélf bepalen hoe ik me voel en ik wil me prettig voelen. Ik ben boos en protesteer tegen een leven, waar ik niets meer leuk in vind. Daarom blow ik.

Twan had er een vreselijke hekel aan, vooral omdat ik het steeds vaker ging doen. Een paar keer heeft hij me betrappt op een stiekem blowtje, de doordringende geur van wiet verraadde me, ook al probeerde ik het te maskeren met wierook en open ramen. Het gaf hem het gevoel dat ik niet genoeg aan hem alleen had. Het was heel schaamtevol om betrappt te worden en ik loog erover. Juist ik, die eerlijkheid zo hoog in het vaandel heeft staan. Ik zei dat ik het een bekrompen reactie vond van een plattelandsman uit een dorp dat bekend staat om zijn zuipfestijnen, waar hij naar hartenlust aan meedeed; en dát mag dan wel ... Dat was mijn verweer, maar diep in mijn hart schaamde ik me dood.

Ik was begonnen met af en toe een pijpje blowen toen ik stopte met roken. Een mens heeft toch iets nodig om te kunnen ontspannen na een dag hard werken?

Ik voelde me eenzaam in Breda, waar ik vanuit Rotterdam naartoe was verhuisd zonder er iemand te kennen, zodat ik dichterbij hem kon wonen. Deze mooie Brabantse stad paste me als een

zwierige leuke jurk, alleen had ik geen tijd of energie om er mensen te leren kennen. Door de week zag ik Twan nooit. Al snel rookte ik elke avond een pijpje, een moment om gedurende de dag al naar uit te zien. Een pijpje, later nog een tweede pijpje, de glijdende schaal was ingezet.

In de weekenden "mocht" het niet, omdat Twan er dan was.

Door het roken van het pijpje kwam de aandrang om ook weer "gewoon" te gaan roken volop terug. Na een tijd werd die hunkering te sterk en ik zwichtte ervoor.

Toch blowde ik soms ook waar Twan bij was. Want als ik het deed voordat we gingen vrijen, dan vond hij het goed. Hij wist dat het me ontremde en hij liet zich maar wat graag meevoeren in mijn geilheid.

Twee maanden na onze vakantie bel ik Twan op om hem een vreselijk bericht te vertellen over mijn broer Harrie. Zijn reactie is precies zoals ik had verwacht en gehoopt.

'Dit is een uitzondering. Natuurlijk ben ik er voor je als Harrie zo ziek is en misschien wel dood gaat.' De laatste helft van de zin komt er fluisterend uit.

Twan is altijd heel geraakt als de dood langskomt. In korte tijd verloor hij zijn vrouw, zijn vader en een goede vriend. Zijn kinderen waren nog maar drie en vijf toen zijn vrouw stierf aan leukemie.

De eerste jaren van onze relatie moest ik steeds aan haar denken. Ik voelde me schuldig en begreep niet waarom ik recht had op dit geluk, terwijl zij dood moest gaan.

Twan kon niet goed over haar ziekte praten en de dood bleef een teer punt. Als we samen naar een film keken waarin iemand ging sterven, moest hij stevast huilen. Ik streefde en kustte hem dan met troostende geluidjes, terwijl hij sniffend zijn tranen wegveegde. Ondertussen bleven we gewoon de film volgen. Er hoefde verder niets gezegd te worden. Ik begreep zijn verdriet, sloot hem nog wat meer in mijn hart en het verdriet mocht er zijn. Mensen die hem goed kennen zeggen dat haar dood hem in zijn voordeel heeft veranderd. Hij is er zachter door geworden en minder oordelend.

Harrie en ik schelen maar een jaar in leeftijd. Hierdoor speelden we als kind heel veel met elkaar. Het was niet altijd leuk, want hij kon een vreselijke pestkop zijn. Ook was hij een kop groter en sterker: ik verloor altijd van hem, wat ik onuitstaanbaar vond.

Vanuit onze keuken hebben we uitzicht op "het stroomhokje." Het is een vierkant, troosteloos gebouwtje voor elektriciteitsvoorziening. In de donkere bakstenen muren zitten alleen twee zware ijzeren deuren.

Er ligt een lap grond van zo'n anderhalve meter omheen en het is omheind door een onooglijk ijzeren hek. Bepaald een mooi gezicht is het niet, zegt mijn moeder altijd, maar voor de kinderen is het wel ideaal om er te spelen.

Het is woensdagmiddag en ik speel met mijn broer, twee vrienden en een neef cowboy en indiaantje. Om het spel echter te doen lijken hebben ze mij gevangen genomen en aan een paal gebonden. Ik wil niet, maar dat interesseert ze niet. Met een stevig dik touw dat om mijn middel, armen en benen wordt gewikkeld, maken ze me stevig vast aan de regenpijp. De dik gestrengelde jute snijdt pijnlijk in mijn vlees. Mijn gillen en tegenspartelen, interesseert ze niets. Ze maken een vreugdedans rondom hun prooi. Met steeds grotere krijgsbewegingen en

*stokken in hun hand dansen en springen ze om me heen. Joei joei joei, hun armen zwaaien
wijd uit, hun blote knieën gaan steeds hoger in de lucht, speeksel vliegt uit hun mond. Het
touw brandt en ik probeer mezelf te bevrijden, maar het is onmogelijk. In plaats daarvan
doen ze het nog wat strakker en dan begint een van de jongens tijdens het ronddansen, niet
meer in mijn armen of benen, maar in mijn borsten te knijpen. De anderen zien het en gaan
hetzelfde doen. Het is vernederend en verbijsterend. Doen ze dit echt? Ik heb nog maar net
een beetje borsten, ik wist niet eens dat het opviel.*

*De plaatsvervangende schaamte, vooral tegenover mijn broer die zich helemaal laat
meeslepen, is nog het ergst. Ik huil, al vind ik het vreselijk om me zo te laten kennen, maar ik
raak in paniek. Dit is niet leuk meer, dit is allang niet meer leuk.*

*'Stop, houd op!' schreeuw en smee ik tevergeefs. Ze lijken wel in trance en bezeten onder
stroom te staan.*

*En dan ineens stoppen ze. Ik begrijp niet meteen waarom. Een sympathieke man van een jaar
of dertig, die ik van gezicht ken, staat daar met zijn fiets in zijn hand. Hij beveelt: 'Laat dat
meisje onmiddellijk los! Stelletje klippels dat jullie zijn, wat denk je nou wel niet om dat
meisje zo lastig te vallen!' De man is enorm boos en lijkt overstuur. 'Opschieten, losmaken,
stelletje idioten,' gaat hij maar door.*

*De jongens zingen meteen een hele toon lager en bedremmeld maken ze zo snel mogelijk met
onhandige bewegingen het touw los terwijl ik nog steeds huil. Zodra ik kan ren ik naar huis.*

Harrie gedroeg zich vaak afkeurend en cynisch tegen mij: 'Je lijkt dikke tante Mien wel in die jurk' en vanaf onze puberteit leek hij weinig waarde aan ons contact te hechten. Misschien had het feit dat ik op mijn twaalfde zijn beste vriend Frits "afgepakt" heb daar ook mee te maken. Toen hij erachter kwam dat Frits niet voor hem, maar voor zijn zusje kwam omdat hij verliefd op haar was, had dat hem diep gegriefd. Het was niet mijn intentie hem daarmee terug te pakken. Ik werd gewoon verliefd op deze mooie jongen met zijn grote donkerbruine ogen. Hij was mijn eerste vriendje, verder dan tongzoenen gingen we nog niet. Maar Harrie dacht, begreep ik later, dat we "all the way" gingen. In zijn beleving deed ik dat om hem eens flink te grazen te nemen.

Harrie is getrouwd met Carla, zijn eerste en enige liefde. Ze is zorgzaam en heeft een opgeruimd karakter. Samen leiden ze een overzichtelijk bestaan in hun prettige, zelfgebouwde huis.

Nu hij zo ziek is heeft hij me graag om zich heen. Het feit dat hij kanker heeft, net als vijf jaar geleden, maakt hem doodsbang. Hij is totaal geobsedeerd door het idee dood te gaan en durft geen moment alleen te zijn. Ik ga vaak naar hem en Carla toe en blijf dan steeds een paar dagen. De uitgezaaide kanker is onbehandelbaar en we moeten allemaal machteloos toezien hoe het leven steeds meer uit hem wegglipt.

Ik praat vaak met hem over de dood. Volgens hem een groot zwart gat. Volgens mij een plaats vol van licht en liefde.

Hij verrast me een keer door te zeggen; 'Ik begrijp toch wel dat mensen veel aan je kunnen hebben. Ja, ik zelf ook trouwens ...' Wat een compliment van mijn broer!

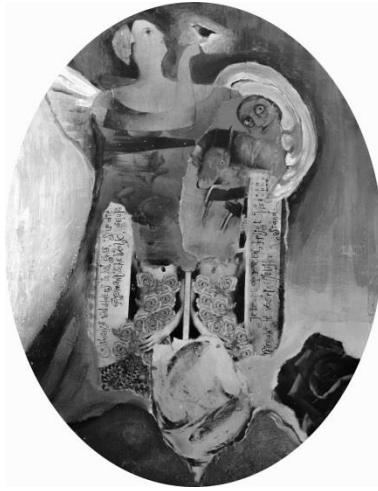
Via mijn schoonzusje Joska hoorde ik later dat hij gezegd had, dat ik de enige was die goed met zijn angst omging. Ik liet hem ten minste gewoon vertellen zonder te proberen hem te overtuigen.

Het was een bitterzoete ervaring; ik was tóch belangrijk! Maar om dit te mogen ervaren moest hij wel doodgaan ...

Het is enorm steunend dat Twan in deze intensieve emotionele periode weer terug is. Onze relatie lijkt hierdoor weer min of meer hervat, al blijft hij duidelijk maken dat het tijdelijk is.

Al onderhandelend zijn we op het concept van een open relatie uitgekomen. Eens in de veertien dagen komt hij naar me toe en blijft een nacht. Net zolang tot een van ons iemand anders heeft ontmoet. Ik vind het niet ideaal en ongetwijfeld is het van voorbijgaande aard. Maar voor dit moment heb ik liever dit dan helemaal geen Twan.

Man van mijn dromen

Het is zaterdagavond kwart voor acht. Ik heb nog net genoeg tijd om snel mijn mail te checken voor Twan komt.

Er is een contactverzoek van ene Hans, via een datingsite voor hoger opgeleiden, waar ik een maand gratis proef lid van ben geweest. Ik begrijp het niet, blijkbaar sta ik nog steeds op hun site als passief lid. Vluchtig lees ik het berichtje door, het klinkt wel interessant.

Ik lees het nog een keer aandachtiger totdat ik opschrik van Twan die aanbelt. Snel klik ik mijn mailbox weg, dit zal moeten wachten tot morgen.

Het was even flink doorwerken vanmiddag, maar de chaos in mijn huiskamer heeft plaatsgemaakt voor orde. Het ziet er opgeruimd en sfeervol uit met de kaarsjes, de gekleurde kerstboomlichtjes en de bedwelmende wierooklucht. Een perfecte entourage voor een ontspannen en intiem samenzijn.

‘Hoe gaat het met je, Ansj?’ vraagt Twan. Gewoontegetroou hebben we na zijn komst eerst samen gedoucht en zijn in onze ochtendjassen tegen elkaar aan op de bank gaan liggen.

‘Goed! Kijk, dit is nou de praktijkruimte die ik heb gevonden.’ Trots laat ik hem de foto’s op mijn mobiel zien. ‘Het is een groot klaslokaal in een oude school waar allerlei startende ondernemers zitten.’

‘Dat ziet er mooi uit, hoe duur is het?’ vraagt hij.

‘Heel betaalbaar, slechts 300 euro. Leuk hè.’ Enthousiast klets ik verder. ‘Weet je Twan, de laatste weken lijkt het wel alsof er een vuurbal in mijn maag zit die er elk moment uit kan gaan knallen. Alsof er iets groots en moois te gebeuren staat, zo voelt het steeds.’

Twan glimlacht een beetje spottend maar welwillend over mijn spirituele gebrabbel en schuift zijn hand onder mijn ochtendjas om een borst te kunnen omvatten.

Een jaar geleden ben ik mijn eigen bedrijf begonnen als coach en trainer, na zeven jaar in vaste dienst bij een trainingsbureau gewerkt te hebben. Het ging niet goed met het bureau. Toen duidelijk werd dat er mensen ontslagen zouden moeten worden, was ik de eerste die zich vrijwillig aanbood.

De ruimte en vrijheid leken me heerlijk, maar tot nu toe is het veel meer werk en geploeter dan ik had durven bevroeden. Ik ben er continu mee bezig en bedenk steeds nieuwe producten om aan te bieden. De kosten gaan voor de baten uit, houd ik mezelf voor, als ik zie hoe de bodem van mijn ruime doorlopend krediet steeds meer in zicht komt, terwijl de opdrachten nog uitblijven. De inzet van de recessie helpt ook al niet mee.

'Ik hoop dat die ruimte je gaat helpen om meer succes te hebben met het vinden van je klanten,' zegt hij lief. Ik herinner me het mailtje van daarnet weer en denk: misschien is dit wel laatste keer dat we vrijen. Het voelt een beetje alsof ik iets stiekems aan het doen ben, een soort van vreemdgaan, ook al zijn onze afspraken duidelijk. Daarbij ben ik het liefst de eerste van ons twee die een ander gevonden heeft.

Zodra Twan de volgende dag is vertrokken, bekijk ik het berichtje en het profiel van Hans nog eens goed. Hij eindigt met *PS: Je naam klinkt als engel. Ik ben gek op engelen ...*

Wat is dat toch de laatste tijd met die engelen, vraag ik me af. Het is de afgelopen maanden zo opvallend vaak voorgekomen dat mensen zeggen dat ze mijn naam zo apart of mooi vinden en dat hij engel betekent, toch? Engeltjes hangen ook in mijn kerstboom en op al mijn zelfgemaakte kerstkaarten had ik dit jaar ouderwetse poëzieplaatjes van engelen geplakt. Op het koor zingen we voor het kerstrepertoire het lied Angels.

So when I'm lying in my bed, thoughts keep running through my head and I feel that love is dead, I'm loving angels instead.

Keer op keer krijg ik kippenvel als we in koor meerstemmig het refrein zingen.

Deze man durft er voor uit te komen dat hij verlangt naar een relatie. Hij beschrijft zichzelf openhartig. Wat een opluchting dat hij niet, zoals de meeste bindingsangstige mannen een slag om de arm houdt, en voorzichtiger dan voorzichtig is. Hij woont ook vlakbij, in Dordrecht. Bij de partner die hij zoekt eindigt hij met: *De mooiste vrouw van de wereld. Mijn prinsesje.*

Ik moet glimlachen om zoveel romantiek en stuur een mailtje terug.

De openhartige manier waarop jij jezelf beschrijft, spreekt me erg aan. Je toegankelijkheid en openheid hebben een ontwapenend effect op me. Dat wat jij zoekt in een relatie is precies hetzelfde als wat ik zoek.

Het klikt en onze mailtjes worden steeds uitgebreider. Snel ben ik de hele dag in de weer met ons contact, wachtend op het volgende piepje dat een nieuw bericht aankondigt. In ons derde mailtje schrijf ik: *Nou, al die leuke dingen die ik nu al over je weet ... So far, verkocht!*

Ik kan het gewoon niet laten. Als ik enthousiast ben dan ga ik ervoor, ook al weet ik dat ik daar mannen mee kan afschrikken. Ik heb al op het verzendknopje geklikt voordat ik het goed en wel beseft. Mijn tenen krommen zich bij het idee dat ik misschien weer te hard gegaan ben. Want je weet toch: "Het bezitten van de zaak is het einde van het vermaak". Leer ik het dan nooit?

Gelukkig krijg ik al snel een reactie terug dat het leuk klinkt, dat "So far, verkocht!"

We wisselen telefoonnummers uit en spreken af dat hij vanavond zal bellen.

Het is acht uur en hoewel ik weet dat de telefoon zal gaan, schrik ik toch van het geluid. Mijn handen trillen een beetje als ik opneem en na een korte stilte zeg: 'Dag Hans.' Een korte pauze en klein lachje volgen.

'Dag Angèle, met Hans inderdaad.' Hij heeft een sympathieke, warme stem. Het ijs is snel gebroken. Ik kom te weten dat hij vijftienvintig jaar getrouwd is geweest met Koosje. Ze is tien jaar geleden overleden aan te laat geconstateerde borstkanker. Hij mist haar nog steeds. Ze was een hele lieve vrouw. Ze hebben twee kinderen gekregen en hij heeft al drie schattige kleinkinderen.

'Heb jij kinderen?' vraagt hij geïnteresseerd. Ik vertel over Merel. 'Ze heeft vorig jaar de havo afgemaakt en op dit moment is ze voor drie maanden in Costa Rica om Spaans te studeren.

'Toe maar,' zegt hij. Ik haast me om uit te leggen dat het een cadeau is van de ouders van mijn ex die welgesteld zijn. 'Het is een hele leuke mooie meid,' zeg ik trots.

'Zo moeder zo dochter, toch?' zegt hij charmant.

'Misschien,' grinnik ik, een beetje in verlegenheid gebracht.

'Vertel eens over je ex. Hoe lang zijn jullie uit elkaar?'

Ik ben blij dat hij zoveel oprechte belangstelling toont. Iets wat ik bij veel mannen tijdens een eerste kennismaking vaak mis. Zijn score verandert van een negen in een negen en een half.

'Ik ben al heel lang niet meer bij haar vader. Toen Merel tweeëneenhalf jaar was ben ik alleen gaan wonen. We hebben wel al die tijd een co-ouderschap gehad. Bert woont in Rotterdam en Merel is dol op hem.'

Bij die informatie laat ik het voor nu. Ik vertel ook over Twan en hoor aan mijn stem dat het verdriet nog duidelijk doorklinkt.

Hij vertelt dat hij een jaar na de dood van Koosje weer getrouwd is. Dat was een heftige en moeilijke relatie. Zij bleek een borderline stoornis te hebben en uiteindelijk zijn ze na zeven jaar huwelijk gescheiden.

'Effe wachten, ik moet een sanitaire stop maken,' zegt hij midden in een zin en tegelijkertijd hoor ik zacht gekletter op de achtergrond.

'Vind je toch niet erg hè?' vraagt hij. 'Ik wilde niet ophangen en ik moest echt heel nodig plassen.'

'Als jij het dan niet erg vind dat ik nu hetzelfde ga doen,' giechel ik, en leeg mijn inmiddels overvolle blaas zo zachtjes mogelijk, wat niet goed lukt. Deze ongebruikelijke snelle intimiteit tussen ons maakt dat we allebei vreselijk in de lach schieten.

'Zo, nu nog even mijn borrel bijvullen en een shagje draaien,' grinnikt hij. Hij klinkt alsof hij al genoeg borrels op heeft, soms spreekt hij met dubbele tong. Terwijl ik zelf ook nog een glas wijn inschenk, kijk ik vanuit mijn comfortabele ligbank naar de klok.

'Weet je wel hoe laat het al is? Het is tien over elf. We zijn al langer dan drie uur aan het bellen!' roep ik verbaasd.

'Ja, dat zag ik net ook. Het is ook zo leuk met je, ik ben zo blij dat ik jou leer kennen. Nou ja, dan moeten we nu maar eens ophangen.' We spreken af dat we morgenavond weer verder praten.

De afgelopen vier dagen hebben we urenlang aan de telefoon gehangen en zijn er veel mailtjes over en weer gegaan.

Zaterdag komt hij hierheen, ik kan aan niets anders meer denken.

Ik heb zin om een schilderij te maken en pak mijn verf, kwasten, lijm en een paar oude Happinez bladen, die ik altijd bewaar vanwege hun mooie plaatjes. Bladerend door de tijdschriften scheur ik de plaatjes uit die me opvallen of aantrekken. Het gaat lekker vandaag, ik ben helemaal in flow.

Op het schilderdoek komt als eerste een grote rode engel te staan, terwijl ik in gedachten terugspoel wat hij allemaal verteld heeft.

'Ik vind het zo bijzonder dat jij naar een engel vernoemd bent, Angèle,' hij sprak mijn naam in overdreven Frans uit.

'Waarom?'

'Ik heb iets met engelen. Toen Koosje net overleden was, kwamen er allemaal engeltjes om me heen. Sindsdien zijn ze altijd bij me gebleven.'

Ik vind het mooi en intrigerend dat deze maatschappelijk succesvolle man zonder enkele gêne over zoiets zweverigs als engelen durft te praten. Hij geeft leiding aan zeventig medewerkers van een personeelsafdeling. Op dit moment werkt hij alleen de ochtenden omdat hij overspannen was.

Zijn vriendin Janine heeft hem vijf weken geleden verlaten, na een relatie van twee en een half jaar. Ze kreeg heimwee naar haar geboorte-eiland Curaçao. Ze was voor hem naar Nederland gekomen.

'... Vijf weken, dat is nog maar kort ...'

'Ja, maar ik vind het lang genoeg, ik ben niet graag alleen.' Hij klonk een beetje verontschuldigend.

De ochtend na het vertrek van Janine had hij verdrietig naar de lucht gekeken. Op dat moment was de wolkenformatie in een prachtige grote engel veranderd. Nu wil ik wel eens een echte engel ontmoeten, dacht hij toen.

'En vijf weken later kwam ik jou tegen met de naam van een engel, dat kan beslist geen toeval zijn,' zei hij.

De rode engel op het schilderij heeft een beschermende vleugel om Hans geslagen. Er verschijnen steeds meer beelden op het doek die te maken hebben met dingen die hij me verteld heeft.

Het vogeltje dat op de hand van de engel zit is het vogeltje dat zijn vader had gezien in een oud kerkje. Ik vond het een mooi verhaal. Zijn vader was na zijn pensioen nog de kunstacademie gaan doen. Hij was met zijn schildersspullen een klein kerkje ingegaan. Opeens zag hij een dood vogeltje op de koude kerkvloer liggen. Er kwam een stralend licht door het glas-in-lood raam en het vogeltje werd helemaal omgeven door een prachtig wit licht. Hierdoor leek het alsof het vogeltje weer tot leven gewekt werd en het begon eventjes te bewegen. Op dat moment kreeg zijn vader een lichtervaring, zoals Hans het noemde. Hij werd opgenomen in het licht en voelde zich verbonden met het hele universum, het leven voor en na de dood. Een indrukwekkende ervaring die hem tot op de dag van vandaag troost en zin geeft en waar hij het nog vaak over heeft.

Ook Hans zelf heeft een paar keer in zijn leven zo'n lichtervaring gehad.

Ik zat gekluisterd aan de telefoon, mijn oorschelp begon pijnlijk aan te voelen van het harde drukken en de hoorn was vochtig van het zweet. 'Ik zou willen dat ik zulke ervaringen had gehad,' verzuchtte ik.

Als het schilderij op het einde van de middag af is, hang ik het tevreden aan de muur en blijf er lange tijd naar kijken. Ik heb het intuïtief gemaakt, er niet te lang bij nagedacht. Nu ben ik benieuwd wat het mij te vertellen heeft.

Ik vergelijk het met dromen; de rijke beelden komen uit je eigen onderbewuste, wat ze precies betekenen is lang niet altijd duidelijk maar dat er een belangrijke boodschap inzit, daarvan ben ik overtuigd.

Opeens valt me het glas witte wijn op waarin twee vissen vrolijk rondspartelen. Ik snap het: we voelen ons als vissen in het water bij elkaar. Eigenlijk moet ik zeggen; als vissen in de wijn. We hebben deze week zo vaak en zo lang gebeld dat het voelt alsof ik hem al jaren ken in plaats van slechts een paar dagen. Er wordt heel wat door ons afgedronken tijdens deze gesprekken.

'Ik schenk nog even wat bij.'

'Goed idee, ik ook. Gezellig.'

Ik loop wat dichterbij naar het schilderij toe om te lezen wat er precies op de tekst staat. Bij het uitscheuren heb ik het slechts vluchtig doorgelezen.

"Ondanks wat adders in het gras is er die romantische wolk, geluk.

Je loopt op wolken, krijgt vleugels. Vertrouw op je voortreffelijke verstand."

O ja, nu zie ik die adders. Links onder de geschreven woorden liggen de groene serpentes in een slangenkuil. Beetje eng wel, adders in het gras. Maar ach, laat ik maar vertrouwen op mijn schijnbaar voortreffelijke verstand. En er is toch die romantische wolk, geluk.

Ik ben buitengewoon in mijn nopjes met het schilderij. Misschien, als ik het durf, zal ik het aan hem geven zaterdag, beslis ik.

Voor mijn gevoel heeft het eindelijk lang geduurd, maar eindelijk is het dan zaterdagmiddag. Precies op tijd, om een uur, gaat de bel. Verscholen achter een grote, dure bos rozen staat Hans diep weggedoken in de kraag van zijn jas voor mijn deur.

Ik moet in mezelf lachen, terwijl ik terugdenk aan de eerste keer dat Twan bij mij thuiskwam. Ook hij had rozen bij zich, mooie, stevige rode rozen. Ze waren verpakt in kranten want hij had ze onderweg bij een degelijk goedkoop adresje gekocht. In kranten! Twan zelf had zijn werkkleren aan en het eerste wat hij vroeg was of hij zich even mocht douchen en verkleden omdat hij bang was te stinken.

En hier staat Hans dan, geurend naar aftershave in een dure jas, verscholen achter een prachtig ingepakt boeket. Hij heeft een ontwapenend en ondeugend gezicht dat nog geaccentueerd wordt door zijn ronde brilletje. Zijn kapsel en kleding zijn niet mijn stijl; te ouderwets, netjes en zakelijk.

We hebben deze week foto's van onszelf naar elkaar gemaald en die van hem vielen me eerlijk gezegd nogal tegen. Vreselijk zoals die man eruitzag in dat donkere pak met stropdas en dat saaie platte kapsel.

'Zie je er altijd zo stijf en ouderwets uit? Ik houd niet van mannen in pak. Daar heb ik een hekel aan.' Het klonk botter dan ik wilde, omdat ik teleurgesteld was dat deze leuke vent zichzelf zo stijf presenteerde.

'En weet je wat ik van jou vindt?' diende hij me van replek.

Ik schrok maar zei stoer: 'Nou?'

'Geil. Ik vind je heel geil als je boos bent.' Hij verraste me volledig. Razend aantrekkelijk en prikkelend vond ik zijn zelfverzekerde reactie en ik smolt als een ijsje in de zon.

'Maar maak je geen zorgen hoor. Je mag me precies zo aankleden als je zelf mooi vindt. Daar heb ik echt geen enkel probleem mee.'

Weer wist hij me te verrassen. Geweldig! Waar vind je nog zo'n man?

Na zijn binnenkomst heb ik als eerste de rozen schuin afgesneden. Ik heb ze in een mooie vaas gezet, waar ik nu zenuwachtig mee heen en weer loop te dreutelen.

'Waar zal ik de vaas eens zetten, wil je wat drinken, hoe was je reis?' De ene na de andere vraag vuur ik af, tijd om antwoord te geven krijgt hij niet. Hans staat schijnbaar kalm en geamuseerd naar me te kijken. Opeens komt hij naar me toe en omhelst me.

'Je bent mooi,' zegt hij.

Ik voel me verlegen en ongemakkelijk en opgetogen.

We zijn allebei even groot, dat vind ik altijd lekker, alles zit meteen op de goede plek en het houdt zo lekker vast. Hij loopt keurend door mijn huiskamer.

'Ziet het er een beetje uit zoals je het je had voorgesteld?'

Hij knikt. 'Je huisje is schattig, het is sfeervol en knus, je kunt zien dat erover nagedacht is.'

Dan besluit ik de mooie bos voor het raam te zetten, de hele straat mag ze zien.

Hans wordt stil als ik hem het schilderij laat zien dat ik deze week voor hem gemaakt heb. Met ingehouden adem en samengeknepen billen wacht ik op zijn reactie. Misschien is het wel heel erg stom dat ik hem meteen al een schilderij geef.

'Ik geloof dat ik een beetje verlegen word,' zegt hij uiteindelijk. 'Zo'n groot cadeau zal ik onmogelijk kunnen evenaren.'

Ik ben opgelucht dat hij het leuk vindt.

Twan zei vaak als ik iets aan hem liet zien wat ik geschilderd had: 'Ja, dat is weer een echte Angèle.' Dat bedoelde hij dan niet als compliment, hij hield er gewoon niet van.

Hoe kan hij wel van mij houden en niet van mijn schilderijen, dacht ik dan. Mijn schilderijen zijn zo ... MIJ.

Ons mam maakt elke ochtend warme chocolademelk voor het ontbijt. Dat is zó lekker. Gisteravond was er ouderavond op de kleuterschool. We mochten onze tekeningen en werkjes op tafel leggen zodat onze ouders konden zien dat we allemaal goed ons best hadden gedaan.

'Heb je mijn tekeningen gezien, mam?' vraag ik nieuwsgierig.

'Jazeker,' knikt ze. 'En ook die van dat jongetje naast jou.'

'Wat kan dát jongetje mooi tekenen zeg. Echt, dat is niet normaal, zo mooi als dat jongetje dat kan!'

'Vond je mijn tekeningen niet mooi dan?' vraag ik beduusd. Ze trekt haar schouders omhoog en lacht verontschuldigend.

'Ach, jawel ... dat ging ook wel. Maar niet zo mooi als die van hem.'

Ons mam heeft nooit kunnen liegen.

We gaan lopend de stad in om samen Breda te verkennen. We bezoeken alle leuke, rare en aparte winkeltjes en tweedehands zaakjes die we onderweg tegenkomen.

In het centrum wordt het jaarlijkse Charles-Dickens festival op het Begijnhof gevierd. Door de sneeuw die er al weken ligt, lijkt het op een pittoresk plaatje uit een film van Oliver Twist. Er lopen verklede nonnen, zwerwers, pastoors en zwerfkinderen. We doen mee aan het rollenspel en Hans geeft een zwerver 20 eurocent. Deze bedankt ons uitvoerig omdat hij dankzij deze gift een plaats voor de nacht kan betalen. We maken een buiging voor een pastoor die ons zijn zegen geeft.

Daarna drinken we wat in *De Bommel* vlakbij de Grote Markt. Je mag in dit bruine café weer roken tegenwoordig. Dat alleen al is voor ons een goede reden om erheen te gaan. We drinken wijn en kunnen niet ophouden naar elkaar te kijken en te lachen.

'Je bent mooi,' zegt hij weer. Het geeft me een ongemakkelijk gevoel.

'Ik weet niet. Ik heb best veel rimpels. Dat is toch niet mooi?'

'Ik kan me voorstellen dat je wat minder rimpels zou willen hebben als je in de spiegel kijkt. Maar ik vind dat niet erg. Ik vind het mooi dat ik mag zien dat je geleefd hebt.' Daar proosten we nog maar een keer op.

Dicht naar elkaar toegebogen in het rumoer praten we over spirituele onderwerpen. Hans zegt ernstig: 'Ik denk dat dit mijn laatste leven wordt.'

'Ja? Grappig. Dat denk ik van mezelf ook ... Of eigenlijk hoop ik het vooral, geloof ik.'

'Ja, ik zou het ook niet erg vinden,' zegt hij met een lachje.

Een vrouw bij de deuropening staat onophoudelijk geamuseerd naar ons te kijken. Ze vindt het duidelijk leuk om ons zo verliefd te zien. Twee vijftigers, als pubers zo verliefd, met een uitstraling van: hoe kan het dat jij bestaat en dat we hier nu samen zijn?

Hans is zo'n man die een vrouw het gevoel geeft dat ze bijzonder is. Ik heb nog nooit zo'n charmante partner gehad. Hoffelijk, dat is het goede woord voor hem. Een erfenis van zijn Engelse opvoeding, volgens Hans. Hij helpt me steeds in mijn jas en houdt de deur voor me open. Ik geniet en ga hetzelfde voor hem doen. Hij moet steeds lachen als ik ook zijn jas voorhoud, maar ja, ik kan niet wennen aan alleen maar ontvangen.

'Zullen we nu bij jou thuis gaan kijken?' vraag ik hem rond een uur of zeven. 'Ik ben zo nieuwsgierig en wil nu ook graag weten hoe jij woont.'

Hans vindt het prima, we spreken af onderweg wat te eten en rijden naar Dordrecht. Ik houd niet van Dordrecht. Het station is er unheimisch en het stikt er van de zwerwers en junks. Ik ben er ontelbare malen langs gekomen met de trein van Breda naar Rotterdam. Ik ben één keer in de stad geweest en vond het er een armoedige boel. Overal lag rotzooi op straat.

Het is dan ook verrassend om te zien hoe mooi dit deel van het centrum van Dordrecht is, waar Hans woont. Oude mooie statige huizen, restaurantjes en cafeetjes, de ene gracht na de andere en overal hangen sfeervolle kerstlichtjes.

'Goh, ik moet zeggen dat ik zeer aangenaam verrast ben.'

'Daar ben ik blij om,' glimlacht hij. Even later wijst hij naar de overkant van de gracht die vol met verlichte boten ligt.

'Kijk, daar is ons huis.'

'Ons huis?'

'Ja, het is nu ook jouw huis als je wilt ...'

Ik word er stil van. Een week geleden kende ik hem nog niet eens...Het duurt een tijdje voordat ik snap dat hij het onopvallende smalle pand dat tussen twee grote herenhuizen ingeklemd staat, bedoelt. O, wat vind ik dit spannend.

We gaan via de achterkant naar binnen en komen door een binnentuin op de benedenverdieping met een kamer en suite met schuifdeuren. Precies zo'n huis waar ik gek op ben en altijd al in heb willen wonen als ik er het geld voor had gehad.

De benedenverdieping met de kamer en suite, is leeg.

Hij vertelt dat het oorspronkelijk bestemd was voor een Bed & Breakfast. Samen met Janine was hij begonnen aan de opzet ervan. Maar nu, in zijn eentje, is het te veel werk naast zijn volle baan. Waarschijnlijk gaat hij het verhuuren.

Ik sta perplex. Ik heb de afgelopen week een chique servies van wit met gouden randjes gekocht in de kringloopwinkel voor een Bed & Breakfast die ik wil gaan beginnen. Mijn nieuwste plan voor mijn toekomstige werk.

Ik was op dit idee gekomen na mijn laatste bezoek bij een klassiek homeopaat. De arts had geconcludeerd dat homeopathie niet voor mij werkte. De druppeltjes die ik kreeg waren bedoeld om me in contact te brengen met mijn missie. Zodat me duidelijk werd wat ik wilde met mijn leven. Bij het laatste consult had ik het nog steeds helemaal niet duidelijk. Als de druppeltjes hadden gewerkt, had ik het nu al lang moeten weten, volgens hem.

'Echt, ik weet niet wat ik wil,' zei ik bijna wanhopig.

'Als alles mogelijk was, wat zou je dan nu het liefste willen?' vroeg hij. Ik liet die vraag diep in me doorklinken en werd vreselijk verdrietig. Ik wist het wel, maar wat ik wilde kon toch niet.

'Een grote liefde.' Terwijl ik die woorden uitsprak voelde ik de gênante, onbedwingbare tranen weer opkomen. 'Een echte grote liefde. En dan zou ik eerst een paar maanden vakantie houden en gaan genieten. En daarna zou ik weer gaan werken. Alleen wat voor werk, dat weet ik echt niet.'

Op de terugweg naar huis wist ik het opeens wel. Een Bed & Breakfast! Ja, dat leek me leuk. Dat leek me al heel lang leuk. Ik wilde iets leukers en luchtigers dan coaching en training en therapie gaan doen. Iets waarin ik dienstbaar kon zijn en met mensen kon omgaan.

Impulsief en enthousiast als ik kan zijn, heb ik meteen de volgende dag het servies in de kringloopwinkel bij elkaar gescharreld. Alles, theepotje, koffiepotje, schalen, ontelbare kopjes en schoteltjes, diepe borden en ontbijtborden voor nog geen 25 euro! Met wat aanpassingen in mijn kleine huisje zou er wel ruimte te maken zijn voor een B&B, had ik bedacht.

En hier kom ik in dit geweldige huis met een Bed&Breakfast, waarvan Hans zegt dat het ons huis wordt. Het beneemt me bijna de adem. Zomaar opeens worden mijn wensen vervuld. Al mijn opleidingen en kennis over het verwerklijken van je wensen, beginnen hun vruchten af te werpen. Je moet gewoon iets heel graag willen, erin geloven, je verbeelden hoe het zal zijn en doen alsof het al zo is. De kosmos zal dit oppikken en je geven waarnaar je verlangt.

Via de erg steile trap die nog opgeknapt moet worden, gaan we naar de eerste verdieping. Hier bevindt zich de ruime woonkamer met een doorgang naar een moderne keuken. Hans heeft een mooi Bruynzeel showmodel gevonden en het er zelf in geplaatst. Heerlijk, ik houd van mannen die kunnen klussen, dat is zo mannelijk en ook heel handig. De grote woonkamer met de donkere parketvloer is sfeervol ingericht en heeft werkelijk een schitterend uitzicht op de haven. En overal hangen en staan mooie engelen...

Ik dank de kosmos. De engelen, de gidsen, mijn overleden geliefden, mijn eigen ziel; allemaal zijn ze bezig het perfecte decor te scheppen voor dat wat we het liefste willen ervaren in dit leven. Meestal doen ze het ongezien. Ik ben dankbaar dat ik hun aanwezigheid ditmaal heel duidelijk voel. Met gouden draden hebben ze een bedding voor me geschapen waarin ik mijn liefste wens mag beleven. Dank! Dank! Dank!

'Dus het was geen flirterige opmerking van jou maar je bent echt gek op engelen,' zeg ik tegen Hans, die ondertussen een glas wijn voor me ingeschonken heeft. Hij vertelt het verhaal weer over de engelen, die sinds het overlijden van Koosje bij hem zijn.

De meeste spullen in zijn huis zijn afkomstig uit zijn familie en hebben vooral een emotionele waarde. Hij wijst naar zijn kinderstoeltje in de hoek dat naast zijn wandelstokje staat. Als kind kon hij niet goed lopen door een zieke knie. Het zware eikenhouten bureau van zijn vader staat in de keuken. In de woonkamer neemt een lange beschadigde houten eettafel een prominente plaats in. Hier at vroeger de hele familie aan, toen ze nog in Zuid- Afrika woonden.

Opeens herinner ik me weer de heldere droom die ik in juli had tijdens mijn vakantie met Twan had. Ik vertel hem aan Hans.

Er zit een rat in de keuken. Mijn partner woont in een herenhuis aan de gracht. De tweede verdieping wordt verbouwd, er zijn veel mensen. Het is een rijke familie. Zijn vader is een bijzonder charmante man. Ik mag er roken.

Hans is onder de indruk. Hij beaamt dat inderdaad afgelopen juli de tweede verdieping verbouwd werd met een hoop mensen. Zijn familie is, ach... wat heet... rijk. Ze hebben een familiewapen dat op zijn zegelring staat. Zijn vader van zesennegentig is de charmantste man die er bestaat, dat zal ik nog wel gaan merken, zegt hij lachend. Dat ik mag roken spreekt voor zich, zegt hij, terwijl hij weer een shagje draait. Alleen de start van de droom met die rat begrijp ik niet zo goed. Hij denkt dat hij het wel kan verklaren. Toen ze in de voormalige keuken op de tweede verdieping aan de sloop begonnen, kwamen ze een enorme vieze zooi tegen van ongedierte, muizen of ratten.

We weten allebei, dat dit niet zomaar iets is. Wij zijn voorbestemd om elkaar te ontmoeten. Wij zijn soulmates. Zo ervaren we dat allebei heel sterk.

Hij vraagt me om eventjes op te staan, omdat hij warme kussentjes onder me wil leggen, zodat de leren bank niet zo koud aanvoelt. Dan schenkt hij me nog een glas in en steekt me de asbak toe, zodat ik moeiteloos mijn sigaret kan afkloppen.

We zoenen en vrijen alsof we al jarenlang elkaars beminden zijn. We kussen gretig met hongerige monden die alles willen proeven. Soms nemen we een rustpauze om wat te roken, te eten of te drinken. We lachen naar elkaar, houden elkaar stevig vast en kunnen ons geluk niet op. Opeens kijkt hij heel verdrietig.

'Weet je, het geeft zo'n gefrustreerd en mislukt gevoel als een relatie weer uitgaat.' Meteen schiet ik ook vol: 'Ja, dat is zo, dat weet ik.' Zachtjes huil ik met hem mee. Even later lachen we weer door onze tranen heen.

'Mijn engel,' zegt hij steeds. 'Jij bent mijn engel.'

'Nee, jij! Jij bent mijn engel. En ik ben heus niet alleen een engel, hoor. Ik heb ook een duiveltje in me.' Maar daar wil hij helemaal niets van horen.

De volgende ochtend loop ik meteen als ik wakker ben de trap af naar beneden. Ik moet mezelf ervan overtuigen dat ik het niet allemaal gedroomd heb. Nee, ik ben echt in dit mooie huis met deze geweldige, lieve man. Ongelooflijk!

Hier zou ik een boek over moeten schrijven, denk ik.

Hans opent 's middags zijn mailbox en vindt een mailtje van ene Hanna. Het is gisteren verstuurd toen we elkaar voor het eerst ontmoetten. Op de achtergrond staat een afbeelding van een engel met een gedicht erop geschreven:

*Ik draag de stilte in mijn hart
Stil als een besneeuwde nacht
Zo stil, zo zacht
Ik draag de stilte in mijn ziel
Mijn engel waakte toen ik viel*

*Ik draag de stilte in mijn hoofd
Een dank in de nacht, nu ik weer geloof
Ik draag het en geloof
in mij
De liefde, de liefde
Wandelt aan mijn zij*

*Ik voel haar warmte
Voor altijd?
Lach me toe
Kom, blijf in eeuwigheid*

'Dat is ook sterk! Wie is Hanna?' wil ik weten.

Ze blijkt een van zijn medewerkers te zijn, die op dat moment een burn-out heeft en die door hem gecoacht werd. Hij is hier echter mee gestopt omdat ze hem bekend heeft verliefd op hem te zijn. Hij wilde hun relatie professioneel houden en heeft haar begeleiding daarom aan iemand anders overgedragen.

'Ze is anders wel verbonden met je, als ze je dit mailtje op dit moment stuurt.'

'Ja, ik denk inderdaad dat we op spiritueel niveau erg met elkaar verbonden zijn. Maar ik heb echt geen zin in een relatie met een vrouw die bijna twintig jaar jonger is en een kind van vijf heeft. Daarbij is ze getrouwd en ze is mijn werknemer, dus een relatie zit er echt niet in.' Ik heb een beetje met haar te doen en prijs mezelf gelukkig, heel gelukkig.

We zijn vandaag een week bij elkaar, een heerlijke week die omgevlogen is. Na het ontbijt speel ik wat met mijn vingers door zijn haar om te kijken hoe ik zijn ouderwetse stijve kapsel wat flatteuzer kan maken.

'Ik denk dat het je heel leuk zou staan als je van die stekeltjes zou hebben, schat. Dat is veel vlotter en je hebt er een leuk gezicht voor.'

'Dan zal ik deze week eens naar de kapper gaan.'

'Naar de kapper? Nee joh, dat is helemaal niet nodig. Dat kan ik zelf ook wel. Gewoon even met de tondeuse eroverheen en het is gebeurd. Echt, het is zonde van je geld.'

'Wacht 's even,' hij staat op en loopt naar boven. Even later komt hij terug met een geschikte tondeuse. We zetten een stoel in de keuken en als er een handdoek over zijn schouders ligt, kan ik beginnen.

'Je hebt het toch wel vaker gedaan, hè?' vraagt hij enigszins bezorgd.

'Ja hoor, bij Twan deed ik het ook altijd, maar hij had al van die stekeltjes.'

Ik begin met scheren en ondertussen babbelen we door. We hebben elkaar ook zoveel te vertellen en het is steeds zo geanimeerd.

'Oh, ik geloof dat het hier een beetje erg kort geworden is. Nou ja, het geeft niet, ik doe de rest ook gewoon wat korter. Ik denk dat het wel leuk is juist. Dan laat ik het bovenop voller en langer en naar beneden toe heel stekelig.'

Ik begin een beetje ongerust te worden, dit is lastiger dan ik dacht. Van de zenuwen en van de verliefdheid schiet ik steeds in de lach. We hebben de afgelopen dagen zoveel plezier gehad, regelmatig moest ik de tranen van het lachen uit mijn ogen vegen.

Inmiddels is het haar aan de onderkant van zijn schedel zo kort, dat hij daar bijna kaal lijkt. Het geheel lijkt op een ... bloempotkapsel. Het is werkelijk geen gezicht. Langzaam maar zeker vergaat het lachen me. Ik weet niet hoe ik dit nog goed kan krijgen.

Hans merkt mijn stemmingsverandering en vraagt gebiedend om een spiegel, die ik hem schoorvoetend aanreik.

'Wat heb je nou gedaan? Dit ziet er vreselijk uit,' zegt hij boos.

'Misschien kan ik het hier ... ?'

'Nee, afblijven!' Hij staat op en gaat de handdoek driftig uitkloppen op het balkon.

Ik voel me afschuwelijk, hoe heb ik dit kunnen doen. Ik ben niet eens dronken of stoned. Mijn joligheid is verdwenen, ik kan wel janken en durf hem amper aan te kijken.

'Sorry schat, ik dacht dat ik het wel kon, dat het gemakkelijk was. Ik vind het zo vervelend.' Ik begin zelfs te huilen.

Hans kijkt me doordringend aan, zijn gezicht staat donker.

'Kom, ik wil met je naar bed.'

'Ja maar, ik kan toch proberen of ik het nog wat ... '

'Nee, ik ga wel naar een goede kapper volgende week. Ik wil met je vrijen. Laat het maar los. Kom! Ik wil met je vrijen,' dringt hij aan. Zijn voorstel verwacht me, maar ik ga toch mee naar boven. We kussen, strelen en beminnen elkaar totdat alle nare gevoelens verdreven zijn.

Later die dag maken we foto's van zijn bloempotkapsel.

De volgende dag zegt hij: 'Op mijn werk vroeg vanmiddag iemand of de kapper boos op me was.'

'Oh? Wat heb je gezegd?'

'Gewoon hoe het gebeurd is. Dan gaan mensen toch een beetje raar kijken. Volgens mij vinden ze het gek dat wij zulke dingen op deze leeftijd nog doen.'

We lachen, gelukkig maar dat wij zo gek zijn. Mensen hebben er geen idee van hoe leuk dat eigenlijk is. Het zal ongetwijfeld nog weken duren voordat de schade niet meer zichtbaar is. Maar af en toe een ongelukje, ach, dat hoort er gewoon bij.

Dezelfde week nog bel ik Twan om te vertellen dat ik verliefd geworden ben. Ik kan mijn blijdschap niet verbergen, al merk ik dat hij het helemaal niet leuk vindt. Hij is er stil van en belt me een paar dagen later weer.

Of ik hem alsjeblieft wil helpen om ook een advertentie op een datingsite te zetten. Ik ben goed in woorden en hij kan zichzelf niet "verkoppen." Dit doe ik graag voor hem en ik maak een profiel dat volgens mij heel erg waar is:

Gewoon Twan.

Dit profiel is niet door Twan zelf geschreven maar door de vrouw die het voorrecht had zeven jaar zijn beminde te zijn. Zeven jaar geleden kreeg ik rode rozen van Twan die hij had verpakt in kranten. Zo is Twan!

Weduwnaar, vader van een zoon van 19 en een dochter van 17 jaar.

Een harde werker met een hart van goud. Duidelijk in zijn mening, recht door zee, trouw, degelijk, handig, lief en een ongelooflijke vrijkont. Een aantrekkelijke man om mee gezien te worden!

Ik denk heel goed te weten wat Twan zoekt: een aantrekkelijke, krachtige, open en lieve vrouw. Een maatje. Een (lat?)relatie waarin je voor elkaar zorgt, veel vrijt, achterop de motor naar Engeland gaat, of gewoon genoeg hebt aan elkaars gezelschap in de tuin of op de bank.

Waarden als trouw en betrouwbaarheid, oprechtheid en gelijkwaardigheid zijn belangrijk voor Twan. Na zeven jaar samen geweest te zijn hebben we moeten vaststellen dat de verschillen tussen ons te groot werden en dat we niet meer echt gelukkig met elkaar waren. Maar we gunnen

elkaar wel alle geluk! Vandaar dit wat ongewone gebaar, omdat hij het lastig vindt om zichzelf te "verkopen".

Dames, aarzel niet en veel geluk!

Twan vindt het ontroerend en is er blij mee. Hij heeft het er wel moeilijk mee dat de scheiding met mij nu opeens zo definitief is. 'Tja, dat gevoel ken ik. Maar nu sta ik aan de andere kant van de lijn en daar voelt het toch heel anders. Hans en ik passen zoveel beter bij elkaar dan Twan en ik, dat zie ik nu zo duidelijk. Ik hoef bij Hans geen concessies te doen of te veranderen. Hij vindt me helemaal leuk zoals ik ben. Mijn creativiteit en spiritualiteit waardeert hij, in plaats van dat hij ze gedooft. Dat ik blow, vindt hij geen enkel punt. Ik zal nooit verantwoording aan hem hoeven af te leggen.

Twan wil me graag weer eens ontmoeten. Ik merk dat Hans daar moeite mee heeft. Ik zeg: 'Twan, je bent helemaal welkom bij Hans en mij samen, maar ik kan je nu niet alleen ontmoeten.'

Nee, daar is hij nog niet aan toe. Dat begrijp ik.

Ik streel zijn gezicht, verken alle trekjes ervan. Hij straalt, geeft licht af, totaal vredig en diep gelukkig ligt hij in mijn armen. Hij lijkt vijftientig jaar en geen dag ouder. Ik zie de engel in hem.

Maar ook zie ik Harrie, het is een sprekende gelijkenis. Ik kus niet alleen Hans maar verzoen me ook met Harrie.

'Vind jij ook dat ze zoveel op elkaar lijken?' vraag ik later aan mijn schoonzusje Carla.

'Helemaal niet, hoe kom je erbij,' zegt ze hoofdschuddend.

Ik geloof niet dat ik zonder de ervaring van het sterven van mijn broer (het feit dat hij toch om me gaf) de liefde had kunnen ontvangen die Hans me zo gul geeft.

De dagen en weken die volgen leef ik in een roes. Hans is de liefste man die ik ooit ontmoet heb. Voor het eerst in mijn leven word ik behandeld als een prinses. Droomt niet elke vrouw daarvan? Hij raakt niet uitgepraat over mijn schoonheid en alle andere kwaliteiten die hij bij me ziet en hij neemt de ene foto na de andere. Nog voordat ik mij ervan bewust ben dat ik iets zoek, herkent hij mijn onrust en komt hij met een asbak aandragen of vraagt of ik nog wat te drinken wil. Als iemand zo lief en attent is, ga je automatisch hetzelfde doen en ik herken me bijna niet meer terug in mijn zorgzaamheid naar hem.

In bed vind hij het fijn om me te likken, iets waar ik zelf best moeite mee heb. Op de een of andere manier vind ik het te intiem en kan me er nooit goed aan overgeven. Of ik ben bang dat ik niet goed smaak of ruik. 'Nee, echt niet, je proeft heerlijk en je ruikt lekker,' verzekert hij me waarna hij weer onder de warme dekens kruipt. Hij blijft er zolang onder dat ik me afvraag of hij nog wel kan ademen. Echt boeien kan me dat ook niet meer. Dit is zo zalig lekker, ontspannend en opwindend tegelijkertijd. Doordat hij het met zoveel overgave en toewijding doet, kan ik het voor het eerst werkelijk ontvangen.

We ontdekken dat we allebei dezelfde typische gewoonte hebben om een kussen tussen onze knieën te leggen als we op onze zij gaan liggen om in te slapen. Als we bijna slapen, gebeurt het

regelmatig dat hij opeens weer naar me toebuigt, me een zoen geeft en zegt hoe ontzettend blij hij is dat hij mij ontmoet heeft.

'Voel je dat ik van je houd?' is een van zijn lievelingsvragen.

Ik kijk hem dan aan en kan alleen maar antwoorden: 'Ja, dat voel ik.' Soms vraag ik me verbaasd af of hij nooit boos of chagrijnig is.

Nu we zo verliefd zijn heeft Hans de ene lichtervaring na de andere. Hij zegt dat hij door mij een hele nieuwe spirituele dimensie leert kennen, waarbij ook al zijn zintuigen betrokken zijn.

We zijn aan het zoenen en plotseling voelt zijn hele leven als een kloppend mooi geheel. Hij proeft alle smaken van precies de goede hoeveelheid: zoet, zuur, bitter, pittig, zacht. Het sterkste proeft hij dit in mijn verhemelte.

Hij proeft het niet alleen, hij ruikt het ook. Een plekje op mijn buik is zijn favoriete geurspot. Net zoals de smaken, zijn hierin alle geuren vertegenwoordigd. Ze hebben een gevoel van vervulling en heelheid in zich dat niet te evenaren is.

Eerlijk gezegd kan ik alleen maar proberen te snappen wat hij bedoelt. Zelf heb ik deze ervaring niet. Ik ben gewoon alleen dolverliefd en voel me een meisje van zestien. We lopen gearmd op straat door de regen te huppelen en tegen lege blikjes aan te schoppen. Uitgelaten verliefd hebben we maling aan de rest van de wereld met al zijn conventies. Het feit dat mensen nieuwsgierig of afkeurend naar ons kijken deert ons totaal niet.

We zien er geweldig leuk en passend uit, vinden we, als we in een etalageruit naar onszelf kijken. We zijn "toevallig" in het bezit van dezelfde winterkleden: zo'n heerlijke warme bontmuts die onder de kin vastgebonden wordt en een zwarte wollen chique jas. Wat heerlijk dat we zo goed bij elkaar passen, en dat we elkaar gevonden hebben.

Hans is in de zwevende hemel. Het licht omringt hem aan alle kanten. We liggen op de bank en straalverliefd kijkt hij me aan.

'Ik wil met jou naar het licht. Laten we samen naar het licht gaan.'

'Hmmmmm, nee lieverd. Ik stel voor dat we gewoon hier blijven, op aarde,' antwoord ik lichtelijk ontdaan.

Soms gaat hij me wat te ver in al zijn passie.

Hij draait rondjes met zijn tong op een plekje in mijn verhemelte dat het lekkerste proeft van alles wat hij ooit geproefd heeft.

Na een tijdje vind ik dat het wel welletjes is geweest en ik draai mijn hoofd weg. Hij begrijpt totaal niet waarom ik dit doe. Waarom verstoort ik dit mooie moment op zo'n abrupte wijze?

Dat deed zijn ex, de borderliner, ook altijd en daar snapt hij helemaal niets van. Hij is echt boos en voelt zich afgewezen.

'Lieve schat,' zeg ik, 'chocolade is ook lekker, maar op een gegeven moment is het genoeg geweest.'

'Dat zei zij nou ook altijd!' roept hij triomfantelijk. Alsof hij daarmee zijn bewijs geleverd ziet dat ik, net als zij, niet helemaal spoor.

Waarop ik nuchter zeg: Misschien had ze wel gelijk?

Er zijn nog wat momenten waarop er ineens een krasje op de plaat komt.

Het is al laat, we liggen in bed en hebben elkaar heerlijk bemind. Ik draai me om en zeg dat ik nu ga slapen. 'Welterusten schat.'

In plaats van ook te gaan slapen slaat hij abrupt het dekbed van zich af, springt uit het bed en zegt met een verhard gezicht: 'Ik ga even roken.'

Blijkbaar is dat zijn manier om met boosheid om te gaan.

Hij vindt dat ik te plotseling van stemming verander en kan daar niet tegen. Ik begrijp het niet en ben ook te moe om er serieus op in te gaan. Bovendien vind ik het kinderachtig.

Op deze kleine incidentjes na hebben we het heerlijk samen.

Wil je het boek helemaal lezen?

Bestel het dan bij www.prachtboeken.nl of bij www.bol.com.nl